

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1-По1 26/25
3.3.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судије Снежане Јовановић, председника већа, судија Душанке Ђорђевић, Јелене Шкулић, Данка Лаушевића и Драгослава Милановића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 КЗ и продуженог кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца за организовани криминал и бранилаца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, адвоката Предрага Петрића и адвоката Енеса Хацибеговића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 93/25 од 23.10.2025. године, након јавне седнице већа одржане дана 02.03.2026. године, у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку, те након већања и гласања, **дана 03.03.2026. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца за организовани криминал и бранилаца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, адвоката Предрага Петрића и адвоката Енеса Хацибеговића, а пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 93/25 од 23.10.2025. године, **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 93/25 од 23.10.2025. године, окривљени АА, ставом I, оглашен је кривим да је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 1 КЗ, док је, ставом II, оглашен кривим да је извршио кривично дело фалсификовање исправе у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ,

па му је суд претходно утврдио појединачне казне затвора, и то: за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, а за кривично дело фалсификовање исправе у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, а затим је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 01.11.2022. године до 20.12.2022. године. На основу одредбе члана 87 КЗ, према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета, тако што је одређено да се од њега трајно одузимају сва фалсификована документа која су била привремено одузета по потврди о привремено одузетим предметима сачињеној од стране МУП РС, Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције, Службе за борбу против организованог криминала, Одељења за сузбијање организованог финансијског криминалитета Ку бр: 03/2-3 број: 138/22 од 01.11.2022. године, описаних у потврди, почев од тачке 1 до тачке 10. На основу одредбе члана 91 и 92 КЗ, од окривљеног АА одузета је противправна имовинска корист у износу од 2.660 евра, у динарској противвредности, по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате, коју је дужан уплатити у буџет Републике Србије у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. На основу члана 261 и 262 став 2 и 264 став 1 ЗКП, окривљени АА обавезан је да суду плати на име паушала износ од 50.000,00 (педесет хиљада) динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, као и трошкове кривичног поступка, о којима ће суд одлучити накнадно, посебним решењем.

Против наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-јавни тужилац за организовани криминал, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 437 став 1 тачка 1 у вези члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљеног АА огласити кривим због извршења кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 КЗ и фалсификовање исправе у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, која су му оптужним предлогом јавног тужиоца за организовани криминал Кто бр. 71/22 од 22.12.2022. године, стављена на терет и изрећи му казну затвора, како је то током првостепеног поступка и предложено;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Едвин Прелић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и о другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, усвоји жалбу, одржи претрес пред другостепеним судом, преиначи ожалбену пресуду у корист окривљеног АА и ослободи га од оптужбе;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Предраг Петрић, због повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба кривичног поступка и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, отвори претрес како би утврдио висину противправне имовинске користи и како би оценио исказе три сведока,

исказе два осуђена, извештаје прикривених иследника и снимљене разговоре на које је указано у наведеној жалби, те да након тога преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 346 став 1 КЗ, а да умањи висину казне за кривично дело из члана 355 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ. Бранилац је замолио да, заједно са окривљеним АА, буде обавештен о одржавању седнице већа;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Енес Хаџибеговић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, сходно члану 449, 450 и 455 ЗКП, одржи претрес, на који ће позвати окривљеног и његове браниоце, извести предложене доказе и након оцене истих окривљеног АА ослободити од оптужбе за извршење кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 1 КЗ или да ожалбену пресуду преиначи тако што ће за извршена кривична дела изрећи казну затвора у краћем временском трајању тј. јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која се има извршити у просторијама у којима осуђени станује уз примену мере електронског надзора. Бранилац је замолио да заједно са окривљеним буде обавештен о термину одржавања седнице већа како би истој присуствовали.

У одговору на жалбу јавног тужиоца за организовани криминал, изјављену против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 93/25 од 23.10.2025. године, бранилац окривљеног АА, адвокат Едвин Прелић, предложио је да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, наведену жалбу одбије као неосновану, а да усвоји жалбу окривљеног АА, одржи претрес пред другостепеним судом, преиначи ожалбену пресуду у корист окривљеног АА и ослободи га од оптужбе.

Јавни тужилац за организовани криминал је, поднеском Ктж бр. 78/25 од 05.01.2026. године, предложио да се жалба Јавног тужилаштва за организовани криминал усвоји, а да се жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, адвоката Предрага Петрића и адвоката Енеса Хаџибеговића, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у присуству јавног тужиоца за организовани криминал и бранилаца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића и адвоката Предрага Петрића, а у одсуству уредно обавештених окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Енеса Хаџибеговића, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога јавног тужиоца за организовани криминал из претходно цитираног поднеска, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом јавног тужиоца за организовани криминал првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, наводом о томе да је изрека пресуде противречна сама себи, да су разлози пресуде

противречни изреци, да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања потпуно нејасни и у знатној мери противречни, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде. Наиме, жалбом се истиче да у изреци пресуде, у ставу I, у чињеничном опису, првостепени суд наводи да је окривљени АА организовао групу и истог оглашава кривим за кривично дело из члана 346 став 1 КЗ, док сам чињенични опис изреке, који обухвата како радње и улоге окривљеног АА, тако и других припадника групе, управо садржи елементе организоване криминалне групе, те постоји несклад између чињеничног описа и правне квалификације.

Жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, адвоката Предрага Петрића и адвоката Енеса Хаџибеговића, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, истицањем да је изрека пресуде противречна сама себи, да су разлози пресуде противречни изреци, да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, док су разлози који су дати потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, те је у побијаној пресуди изостала садржајна и суштинска анализа и оцена сваког доказа појединачно, као и у међусобној вези са другим доказима и утврђеним чињеницама, због чега није могуће испитати њену законитост и правилност.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима, по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, с обзиром на то да је ожалбена пресуда јасна и разумљива, да садржи разлоге о свим одлучним чињеницама, да није противречна сама себи и датим разлозима, те садржи све чињенице и околности од којих зависи правилна примена закона, док образложење ожалбене пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени АА извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 1 КЗ и кривично дело фалсификовање исправе у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, о чему су у образложењу ожалбене пресуде дати јасни и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Истовремено, из разлога који су дати у образложењу ожалбене пресуде види се који докази, а чију садржину је првостепени суд у битном навео, потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и то како појединачно, тако и у међусобној вези, при чему у ожалбеној пресуди не постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Ни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића и адвоката Предрага Петрића, којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП, наводом о томе да суд није правилно применио одредбу члана 68 став 1 тачка 10 ЗКП, којом је прописано да окривљени има право да се изјасни о свим чињеницама и доказима који га терете и да износи чињенице и доказе у своју корист, да испитује сведоке оптужбе и захтева да се под истим условима као сведоци оптужбе у његовом присуству испитају сведоци одбране, нису могли бити прихваћени као основани.

Најпре, правилно је првостепени суд одбио доказни предлог одбране да се у доказном поступку на главном претресу у својству сведока испитају прикривени иследници, имајући у виду не само одредбу члана 187 став 1 ЗКП, која прописује да се прикривени иследник у кривичном поступку може изузетно испитати као сведок, већ пре свега садржај извештаја прикривених иследника и, с тим у вези, прислушкиханих разговора и СМС порука, цитираних у образложењу ожалбене пресуде, као и писаних доказа, те је, и по оцени овога суда, чињенично стање у довољној мери разјашњено и нема околности које би оправдале извођење доказа испитивањем прикривених иследника као сведока, како то правилно закључује првостепени суд.

Такође, чланом 406 став 1 тачка 5 Законика о кривичном поступку, прописано је да, осим у случајевима посебно прописаним у овом закону, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може се по одлуци већа обавити сходном применом члана 405 овог законика, ако је реч о исказу саопштеног, према којем је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, по налажењу овога суда, правилно је првостепени суд одбио предлог одбране да се саокривљени, сада осуђени ББ и ВВ, испитају на главном претресу као сведоци, будући да, и по ставу овога суда, наведена лица не могу имати у оквиру истог кривичног поступка својство и окривљеног и сведока, већ је, на основу члана 406 став 1 тачка 5 Законика о кривичном поступку, прочитао њихове одбране дате на записнику пред Тужилаштвом за организовани криминал, а што представља законите доказе у поступку, које је првостепени суд правилно ценио у склопу са свим осталим изведеним доказима, не заснивајући притом своју одлуку само на исказима осуђених ББ и ВВ, због чега су неприхватљиви жалбени наводи браниоца окривљеног, адвоката Предрага Петрића, да наведени записници о њиховом саслушању представљају незаконите доказе који треба да буду изузети из списка предмета.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у односу на кривично дело из става I изреке ожалбене пресуде, јавни тужилац за организовани криминал указује да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање када је нашао да је окривљени АА организовао групу, а не организовану криминалну групу, како му се то ставља на терет оптужним актом, док браниоци окривљеног оспоравају утврђено чињенично стање указивањем да из утврђеног чињеничног стања не произлази да је окривљени АА организовао групу, да у образложењу ожалбене пресуде није наведено из којих доказа произлази закључак првостепеног суда да је окривљени координисао радом осуђених ББ и ВВ, нити да је окривљени АА постављао цену за фалсификована документа.

Изнете жалбене наводе овај суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа, а у склопу изнете одбране окривљеног, које доказе је ценио, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде.

Најпре, правилно је првостепени суд прихватио признање окривљеног АА у погледу извршења кривичног дела фалсификовање исправе, налазећи да је исто јасно и недвосмислено и поткрепљено изведеним доказима, и то извештајима прикривених иследника, спроведеним вештачењима самих исправа, садржином прислушких разговора, потврдама о привремено одузетим предметима, као и другим доказима које је првостепени суд детаљно навео у образложењу ожалбене пресуде на странама 19 - 28, које је прихватио као веродостојне и у складу са самим признањем окривљеног, те из којих је несумњиво утврдио да је окривљени заинтересованим лицима, укључујући и прикривеним иследницима, набавио ради употребе лажне јавне исправе на начин описан у изреци пресуде, а за које јавне исправе је вештачењима утврђено да нису аутентичне и оригиналне односно да су фалсификоване, у ком смислу је његово признање у наведеном делу и за овај суд прихватљиво.

Међутим, када је реч о тврдњи окривљеног да није организовао групу, правилно је првостепени суд поступио када његову одбрану у наведеном делу није прихватио, будући да је иста, насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљеног, и по оцени овога суда, демантована другим изведеним доказима, и то одбраном окривљеног ББ, датом на записнику пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 14.11.2022. године и одбраном осуђеног ВВ, датом на записнику пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 22.11.2022. године, као и садржином прислушких разговора и СМС порука, које првостепени суд детаљно цитира на странама 31 - 39 образложења ожалбене пресуде и који докази, и по оцени овога суда, поткрепљују исказе именованих осуђених, а из којих је правилно првостепени суд утврдио да је управо окривљени АА координисао радом осуђених ББ и ВВ, као и да је непосредно примао поруџбине за израду лажних докумената, које конкретне податке је прослеђивао осуђеном ББ, а овај “штампару” ради израде, те која фалсификована документа су потом враћана окривљеном АА, који их је предавао наручиоцима лично или преко осуђеног ВВ, уз преузимање новца.

Притом, ценећи исказе сведока ГГ, ДД и ЂЂ, правилно првостепени суд налази да из њихових исказа није могао да се изведе закључак о којим се тачно описаним догађајима ради, с тим да њихови искази, и по оцени овога суда, упућују на чињеницу да је окривљени АА био у контакту са лицима која су наручивала фалсификоване јавне исправе, распитујући се код њега о врсти исправе, цени израде, квалитету и времену потребном за израду, на шта им је окривљени одговарао да он о томе не одлучује, него да мора да пита за све то друга лица и да ће након сазнања то саопштити, што свеукупно, по правилном закључивању првостепеног суда, указује да лица која су наручивала ове исправе нису познавала лица која су фалсификоване исправе израђивала, док ниједна чињеница не упућује на закључак да је окривљени АА доводио у везу лица, којима је била потребна фалсификована документација, са лицима која су ту документацију израђивала. Уједно, правилно је првостепени суд исказе наведених сведока оценио прихватљивим, али и да се ради о лицима која очигледно немају довољно информација о стварној делатности окривљеног и чија су сазнања само парцијалног карактера.

Такође, првостепени суд је имао у виду и конверзацију која је забележена у телефону окривљеног, а коју је остваривао са осуђеним ББ (записник о вештачењу

МУП, Дирекција полиције, Управа за технику под бројем 03.6.5.8 број 234-8-318/24 од 28.05.2024. године), те је анализом истог правилно утврдио да је окривљени комуницирао са осуђеним ББ, да комуникација садржи слање слика лица за која треба направити лажна документа, обавештавање да су документа готова (ББ: “Тотово је”), распитивање када возач иде за Француску, распитивање да ли је хрватска лична карта готова (АА пита да ли је готова, а ББ одговара да јесте, али се суши), слање фотографија сачињених личних карти, наручивање фалсификованих докумената - “Белгијски комплет”, распитивање о цени (АА: “Пошто је?”, ББ: “Хиљаду двеста евра, према теби”, АА: “А имаш ко украјински квалитет и дал имаш ДП на онај уве”), затим да АА шаље податке за лице коме треба направити документ (“... рођена 18.03.‘99; место рођења Сплит”), да ББ шаље поруку: ”Сутра ако пошаљу у уторак вече је готово”, као и да АА шаље слике највероватније миграната и поруку - “Ево ти десет”, ББ: “ОК, боју очију смишљамо и место рођења у Бугарску”, АА: “Само види ако икако можеш да их одраду сад сам га звао каже одмах ће имати још дест сутра.”

Одбрана је током поступка за ове комуникације навела да се из њих види да окривљени не зна цену докумената и да је однос окривљеног и осуђеног ББ другачији него што је оптужено односно да окривљени АА није организатор, већ да налази заинтересована лица за израду лажних докумената, на шта се и жалбама бранилаца окривљених указује.

Међутим, правилно је првостепени суд нашао да садржај комуникације не упућује на такав закључак и да садржински не одудара од комуникације из прислушких разговора и СМС порука, док чињеница да окривљени АА не зна поједине цене, па пита осуђеног ББ, који је податке прослеђивао “штампару” ради израде докумената, не значи да он не организује посао, при чему се из других разговора види да су му цене израде појединих докумената познате, а да се распитује за цену само одређених специфичних докумената.

Правилно је првостепени суд из доказног материјала закључио да је окривљени АА централна тачка целе делатности, јер он “држи на вези” осуђеног ББ, а овај “штампар” који израђује документе, које осуђени ББ након израде доставља окривљеном преко кога се документи достављају заинтересованим лицима и наплаћује накнаду за израду, те окривљени преко осуђеног ВВ такође врши испоруку, који по испоруци и пријему новца исти враћа окривљеном, а за себе узима накнаду за испоруку.

Притом, из изведених доказа, посебно прислушких разговора, и по оцени овога суда, види се да окривљени остварује појединачну комуникацију са заинтересованим лицима, као и са осуђеним ББ и ВВ, али да нема директне комуникације између осуђених ББ и ВВ, што би био случај да је заиста осуђени ББ организатор који координира рад свих умешаних, а што је била теза одбране.

Насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљеног, доказни материјал који првостепени суд наводи у образложењу ожалбене пресуде управо упућује на закључак да ту координацију врши окривљени АА, на који правилан закључак првостепеног суда додатно упућује и извештај прикривеног иследника од 20.07.2022. године, из ког произлази да се АА представља као лице које продаје документа, одређује цену, као и

врсту докумената, опредељује време за израду, те говори шта је потребно доставити ради израде, при чему истиче да његови пријатељи који израђују фалсификована документа поседују савремену опрему и машину, које помажу у брзој изради докумената.

Да наручиоци фалсификованих докумената нису знали ко израђује исту, произлази из свих обављених телефонских разговора окривљеног АА, а што је, и по оцени овога суда, посебно видљиво из телефонских разговора обављених између окривљеног АА и ЕЕ, где она тражи информације од њега око цене, врсте, количине и квалитета исправа, од ког зависи и цена фалсификоване јавне исправе, те се након добијања ових информација она обраћа другим лицима, наручиоцима фалсификованих докумената, у погледу добијања информација, у смислу да ли им одговара цена за боље или лошије фалсификате, а касније и око исправке фалсификованих докумената, јер су лажне исправе садржале одређене недостатке и грешке, које се конкретно помињу у разговору.

Стога је правилно првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног у погледу негирања организовања криминалне делатности, будући да утврђене чињенице из изведених доказа, и по оцени овога суда, демантују такве наводе одбране, због чега их правилно првостепени суд оцењује као усмерене на умањење кривице.

На основу свих наведених анализираних доказа, а који су делом поткрепљени и признањем окривљеног, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени АА организовао осуђене ББ и ВВ ради вршења кривичног дела фалсификовање исправа које имају карактер јавних исправа, како би се заинтересованим лицима за новчану накнаду прибавили лажни документи које би они даље користили, чиме су им створени услови за даљу криминалну делатност, да је окривљени проналазио заинтересована лица за израду лажних докумената Републике Србије, Украјине и земаља ЕУ, на којима су се у зависности од врсте исправе налазиле фотографије и лични подаци заинтересованих лица, руководио и одлучивао о свим битним детаљима у поступку од тренутка када би био постигнут договор са заинтересованим лицем да за новчану надокнаду добије лажне јавне исправе, па док то лице не би преузело лажне јавне исправе од припадника групе и исплатило договорени новчани износ, ББ и ВВ издавао задатке у вези проналаска заинтересованих лица, прибављања личних података и фотографија, набављања лажних јавних исправа Републике Србије, Републике Украјине и држава ЕУ, предаје лажних јавних исправа и преузимања новца, давао припадницима групе део новца добијен од заинтересованих наручилаца лажних јавних исправа у складу са њиховом улогом у оквиру групе, проналазио заинтересована лица, од њих примао новац за набавку лажних јавних исправа, вршио испоруку лажних јавних исправа, те примао новац од припадника групе добијен од заинтересованих лица у вези испоручених лажних јавних исправа.

Такође, правилно је првостепени суд из изведених и прихваћених доказа утврдио да је улога осуђеног ББ била да у оквиру деловања групе проналази лица заинтересована за израду лажних јавних исправа, од њих узима личне податке неопходне за израду лажних јавних исправа, прима њихове податке неопходне за израду лажних јавних исправа које би му доставио окривљени АА, анагажује НН лице

(“штампара”) за израду лажних јавних исправа, преузима направљене лажне јавне исправе, предаје лажне јавне исправе наручиоцима и од њих узима новац, предаје лажне јавне исправе окривљеном АА и осуђеном ВВ, ради предаје наручиоцима, предавао део новца окривљеном АА, примао новац од окривљеног АА, док је улога осуђеног ВВ, у оквиру деловања групе, била да проналази лица заинтересована за израду лажних јавних исправа, преузима од њих личне податке неопходне за израду лажних јавних исправа и доставља их окривљеном АА, те од њега и осуђеног ВВ преузима направљене лажне јавне исправе ради даље предаје наручиоцима и од њих узима новац који је предавао окривљеном АА, у ком смислу су у описаним случајевима, у ставу II изреке пресуде, заинтересованим лицима набавили лажне јавне исправе ради даље употребе, при чему је активност ради стицања финансијске користи планирана у дужем временском периоду.

Из свих изнетих разлога не могу се прихватити жалбени наводи бранилаца окривљеног да из изведених доказа не произлази да је окривљени АА координисао радом осуђених ВВ и ВВ и да је свако од њих радио самостално, те да нема ниједног елемента који би указао да је окривљени АА окупио групу, да ју је формирао, да је одредио ко ће шта да ради, да је постављао правила, распоређивао задатке или вршио контролу извршења.

Међутим, правилно је првостепени суд, имајући у виду међусобни однос између организатора и чланова, нашао да је група претежно деловала споразумно и договорно, при чему су организатор и чланови имали своје релативно дефинисане улоге, али не на нивоу беспоговорног извршења задатака и наредбодавно – извршног хијерархијског карактера који је обележје организоване криминалне групе, па је у том смислу правилно првостепени суд закључио да је окривљени АА организовао групу, а не организовану криминалну групу, како му је то стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца, због чега се не могу прихватити ни жалбени наводи јавног тужиоца за организовани криминал да су сви елементи организованог криминала и улоге окривљеног као организатора организоване криминалне групе, као и њених припадника, саставни део утврђеног чињеничног стања и да је нетачан закључак закључак првостепеног суда да степен организације и поделе улога постоје, али не у мери да се може говорити о организованој криминалној групи.

Са друге стране, и по оцени овога суда, не може се прихватити ни став о обичном саизвршилаштву, а што је била теза одбране и на шта се такође жалбама бранилаца окривљеног указује, будући да на несумњив начин утврђене чињенице указују да је постојао одређени степен организације и поделе улога, не у мери да се може говорити о организованој криминалној групи, али довољан за закључак да је окривљени АА организовао групу.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон, када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сви битни елементи кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 1 КЗ и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, будући да је окривљени организовао групу која је имала за циљ трајно вршење кривичних дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ, за које се може изрећи казна затвора од 3 године или тежа казна, а чији

чланови су били осуђени ББ и ВВ, ради стицања финансијске користи, која је деловала дужи временски период, споразумно, са релативно дефинисаним и подељеним улогама организатора и чланова, са циљем набавке лажних јавних исправа у намери да се такве исправе употребе као праве, које лажне јавне исправе описане у изреци пресуде је окривљени, заједно са осуђенима ББ и ВВ, набавио ради употребе за новчану накнаду заинтересованим лицима, како би ови исте даље употребљавали у правном промету као праве, а имајући у виду да је набављање лажних јавних исправа ради употребе као правих вршено у дужем временском периоду, на идентичан начин и да је окривљени поступао са јединственим умишљајем, то наведене околности дају извршењу кривичног дела фалсификовања исправе карактер извршеног продуженог кривичног дела, сходно члану 61 КЗ.

Правилно је првостепени суд нашао да је окривљени АА приликом извршења наведених кривичних дела био урачунљив, будући да његова урачунљивост током поступка није доведена у сумњу, при чему је био свестан својих дела, њихове забрањености, те хтео њихово извршење, дакле, да је поступао са директним умишљајем, па како не постоје околности које би искључивале противправност или кривицу, правилно га је првостепени суд огласио кривим.

Жалбени наводи јавног тужиоца за организовани криминал да су ББ и ВВ од стране истог суда правноснажно осуђени управо као припадници организоване криминалне групе коју је организовао окривљени АА, због кривичног дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ тј. да су иста чињенична стања подведена под различите правне квалификације, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, указује да суд није везан правном квалификацијом из поменутих пресуда донетих по закљученом споразуму о признању кривичног дела, али и да је првостепени суд дао правилне разлоге за свој закључак да је окривљени АА организовао групу, а не организовану криминалну групу.

Такође, ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, којима се указује на погрешно извршену правну оцену радњи окривљеног АА, наводећи да изрека пресуде не садржи ниједну чињеницу која би указивала да је окривљени лично направио лажну исправу, преиначио постојећу исправу или је употребио као праву, а што је обавезни елемент бића овог кривичног дела, као и да ниједна фалсификована исправа није направљена да би је окривљени АА лично употребио, нити је лично правио лажне исправе, нису могли бити прихваћени као основани.

Наиме, кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 КЗ, чини онај ко направи лажну или преиначи праву исправу у намери да се таква исправа употреби као права или ко лажну или преиначену исправу употреби као праву или је *набави ради употребе*.

У конкретном случају, окривљени АА оглашен је кривим да је лажне јавне исправе “набавио ради употребе”, како се то и наводи у ставу II изреке пресуде, а што је управо једна од алтернативно прописаних радњи извршења наведеног кривичног дела.

С тим у вези, овај суд указује да законом није ни инкриминисана набавка лажне исправе искључиво ради сопствене употребе, већ је довољно да је таква исправа набављена да би је употребило било које лице, а не извршилац овог облика, при чему, уколико би дошло до њене употребе од стране лица које ју је и набавило, а што овде није случај, постојала би само “употреба” као радња извршења тј. ту не може бити говора о стицају.

Из свих претходно изнетих разлога, жалбе јавног тужиоца за организовани криминал и бранилаца окривљеног, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењене су као неосноване.

Неосновано се, по оцени овога суда, жалбама јавног тужиоца за организовани криминал и бранилаца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, адвоката Предрага Петрића и адвоката Енеса Хаџибеговића, првостепена пресуда оспорава због одлуке о кривичној санкцији.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да је првостепени суд, приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, правилно, у смислу члана 54 Кривичног законика, ценио све околности које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена. Од отежавајућих околности на страни окривљеног, правилно је првостепени суд најпре ценио бројност радњи извршења кривичног дела, будући да, супротно жалбеним наводима одбране, управо број радњи које су ушле у састав продуженог кривичног дела из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ прелази меру која је потребна за постојање наведеног кривичног дела. Такође, правилно је првостепени суд као отежавајућу околност на страни окривљеног ценио исказану упорност и висину стечене противправне имовинске користи, те од олакшавајућих околности на страни окривљеног, правилно је ценио чињеницу да је реч о неосуђиваном лицу, породичном човеку, ожењеном, оцу троје малолетне деце, признање продуженог кривичног дела фалсификовање исправе, као и његово здравствено стање.

Ценећи све наведене околности, правилно је првостепени суд, на основу члана 60 КЗ, окривљеном АА најпре утврдио појединачне казне затвора, и то за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, а за кривично дело фалсификовање исправе у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, налазећи да су исте сразмерне тежини извршених кривичних дела, степену кривице окривљеног и насталим последицама, а затим га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му је, сходно члану 63 КЗ, урачунао време проведено у притвору, налазећи да ће се овако изреченом казном остварити сврха кажњавања, како на генералном плану, тако и на плану специјалне превенције.

Напред наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налазећи да је првостепени суд дао правилан значај свим околностима од утицаја на кривичну санкцију и да су овако одмерене појединачне казне затвора, као и јединствена казна затвора у трајању од 2 (две) године, у

конкретном случају нужне, али и довољне мере кривичноправне заштите, сразмерне тежини извршених кривичних дела, степену кривице окривљеног, околностима под којима су дела извршена, јачини повреде заштићеног добра, личности окривљеног и његовим личним приликама, као и да ће се једино ефективном казном затвора у наведеном трајању, у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Стога су супротни жалбени наводи јавног тужиоца за организовани криминал, у којима се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу строжег кажњавања окривљеног, као и жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, адвоката Предрага Петрића и адвоката Енеса Хацибеговића, у којима се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку у смислу блажег кажњавања окривљеног, оцењени као неосновани.

Правилно је првостепени суд, на основу одредбе члана 87 КЗ, према окривљеном АА изрекао меру безбедности одузимање предмета, тако што је од њега одузео сва фалсификована документа која су му била привремено одузета по потврди о привремено одузетим предметима од стране МУП РС, Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције, Службе за борбу против организованог криминала, Одељења за сузбијање организованог финансијског криминалитета, Ку бр. 03/2-3 број 138/22 од 01.11.2021. године, као предмета насталих извршењем кривичног дела.

Такође, правилно је првостепени суд, на основу одредбе члана 91 и 92 КЗ, од окривљеног АА одузео противправну имовинску корист у износу од 2.660 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате, коју је дужан уплатити у буџет Републике Србије, у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Притом, правилно је укупан износ противправне имовинске користи добијен сабирањем појединачних износа, ближе назначених у ставу II, од тачке 1 до тачке 12 изреке пресуде, који износи су на несумњив начин утврђени доказима на којима је првостепени суд правилно засновао утврђено чињенично стање, а које новчане износе је окривљени примио од прикривених иследника и појединачно под сваком тачком од других лица за изразу фалсификоване документације – јавних исправа, правилно налазећи да је реч о минималном износу који је утврдив из целокупне криминалне активности окривљеног, па су стога жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Петрића и у наведеном делу оцењени као неосновани.

Истовремено, правилно је првостепени суд, на основу члана 261 и 262 став 2 и члана 264 став 1 ЗКП, обавезао окривљеног АА да на име судског паушала плати износ од 50.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, која висина износа је одређена према трајању и сложености поступка и имовном стању окривљеног, а такође га је правилно обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка, о којима ће донети одлуку накнадно, по прибављању података о њиховој висини.

Овај суд је имао у виду и остале жалбене наводе јавног тужиоца за организовани криминал и бранилаца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, адвоката Предрага

Петрића и адвоката Енеса Хаџибеговића, али како су исти без утицаја на другачију одлуку суда, то их није посебно ни образлагао.

Сагласно претходном, на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, донео је одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић,с.р.**

**Председник већа-судија
Снежана Јовановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић